

12.

Sàigòn, tháng 2/1977

Sức khoẻ xuống dốc vẫn là điều quan trọng hàng đầu trong năm mới, tạo nên thật nhiều lo lắng cho mẹ tôi.

Những ngày tháng 2/1977, tôi gặp Yên Trang nhiều lần, trò chuyện cũng nhiều, nhưng vẫn *không thể nào hiểu được* anh. Hình như tâm hồn tôi uể oải đến cái độ "chẳng còn muốn" tìm hiểu về bất cứ người đàn ông nào nữa.

Trên công việc lại càng thêm tệ hại với lắm điều bất như ý. Tôi bị cô lập, như lời Yên Trang nhận xét, nhưng lại kiêu hãnh quá nên chẳng bao giờ nghĩ tới sự cúi mình khuất phục để mong được yên thân. Người trưởng ban nhạc gây cho tôi rất nhiều rắc rối.

Sao nghe vô cùng đau khổ. Nỗi đau khổ gần nhất nảy sinh từ việc luôn bị giằng co giữa "*ước muốn giữ an toàn sự sống cho gia đình trong chế độ hiện tại*" và "*sự ích kỷ của mình*" trong những sự kiện như vừa viết.

Thêm nữa, cái khuyết điểm lớn nhất trong tôi chính là lúc nào cũng lớn vồn trong đầu ý muốn tự sát để tìm lối thoát. Cuộc đời đâu có gì đẹp, mà chỉ bao gồm những tranh co giành giật, bon chen thô lậu của con người.

Cái Đẹp tôi khao khát đi tìm trong suốt 26 năm không bao giờ là những điều phũ phàng như thế. Cái Đẹp ấy, giờ đây biết rằng, chỉ ở một thế giới nào mới mong tìm thấy được thôi.

□

Sàigòn, thứ Năm ngày 3/3/1977.

Trong buổi *café* cùng một nhóm bạn, thốt nhiên nghe đau đớn toàn thân khi chợt nhớ rằng hôm nay là ngày 3/3, sinh nhật anh Ngọc.

Ôi! Người năm xưa quên lời thề!..

Buổi sáng, gặp lại Túy Tâm, cô em gái họ. Cả một quãng đời cũ từ Nha Trang lên đến Dalat sống dậy đến bàng hoàng tâm thức.

Ôi! Trời ạ! Mới chỉ 26 tuổi mà hình như tôi đang già mất? Hay có phải cái bản chất giang hồ trong tôi đã chết rồi, mãi mãi? Vì vậy mà, sau khi từ giã Tâm, tôi đắm tư lự suốt ngày. Cố biện minh cho mình sự việc dửng dưng trong xã hội này bằng nhiều nguyên do xác đáng, nhưng càng biện minh lại càng thấy mình vô lý thêm thôi.

Không! Làm sao tôi có thể đánh mất bản chất riêng? Làm sao chối bỏ được cuộc đời cô đơn phiêu bạt? Mà, phải nói đúng hơn, *tôi đang bước vào giai đoạn lắng trầm sâu sắc của một tâm hồn nghệ sĩ.*

(Chàng tuổi trẻ Goldmund lúc quay trở về bên Narziss cứ mãi theo ám ảnh trí não tôi.)

Đã gần nửa đời người trôi qua, tôi thu thập được gì trong dĩ vãng? Sao bữa nay, gặp lại đứa em, một mẫu phiêu bạt sôi nổi của tôi nhiều năm trước, lại cứ nghe rời rã buồn phiền?

Tự hỏi, nếu hiện tại, cho tôi một cơ hội để lần mình trở lại sự say mê cũ, liệu tôi có nhận? Câu trả lời rõ ràng mâu thuẫn, nhưng đúng là như thế: *"Tôi biết rằng mình vẫn sẵn sàng dấn thân như hồi 20 tuổi, nhưng cũng biết, trong sự dấn thân ấy, tôi đã dự bị đầy đủ mọi kết quả đối phó cho mình."*

Có biện minh bằng nhiều cách nhưng biết cũng chỉ là sự "ngụy biện". Điều quan trọng muốn nói chính là nỗi tuyệt vọng tôi tự nhận biết đang ứ đầy tâm thức trong buổi trò chuyện sáng nay.

Đứa em nói lên quyết định bỏ quê hương ra đi, nói đến tâm trạng của một ước vọng sống... Sao tôi lại chỉ thật phiền muộn cho chính mình không ít?

Đêm nay có gió lạnh sắt se. Nhớ lại cuộc gặp gỡ ban sáng thì thấy rằng rõ ràng có cái gì trong tôi đang òa vỡ.

Không! Tôi vẫn sẵn sàng lao đầu **nếu** có cơ hội; vẫn bướng bỉnh uơng ngạnh trong ý thức sống hiện tại. Hoặc là sẽ tìm về cái chết...

(Nhưng tại sao lại dùng chữ "nếu" cho trường hợp này? Sao không là "quyết tâm" như thuở năm xưa ở Dalat? Và sao lại nghĩ đến "cái chết" mà không là "làm lại" mọi thứ?)

Phải chăng hiện tại, tôi đang nắm giữ "vai trò anh Ngọc" trong canh bài cuối của mối tình tuyệt diệu hai năm trước?

26 tuổi, tôi sẽ ra sao nếu chấp nhận đặt mình lần nữa trên chiếu bạc định mệnh của cuộc đời mình?

□

Sài Gòn, thứ Sáu ngày 11/3/1977

Mãi mãi, những ngày Dalat đã qua vẫn còn là nỗi nhức buốt khôn cùng. Nhiều đêm tự phân tích, cố tìm ra nguyên nhân, thì nhận biết rõ điều quan trọng rằng: *Nỗi đau khổ khởi nguồn trọn vẹn theo sự kiện "mất rồi vĩnh viễn những tháng ngày âm nhạc", chứ không chỉ là mối tình tan vỡ cũ.*

Thật vậy.

Nỗi đau khổ không có thời gian và không cả không gian, bây giờ biến hình thành ngậm ngùi ray rức. Rất nhiều lần ở bất cứ nơi đâu, tôi cũng đều bắt gặp hình ảnh rũ rượi của mình. Nhiều đêm không ngủ được và nhiều ngày đánh lãng trí óc qua những người đàn ông tôi gặp, nhưng lạ một điều là trái tim chẳng thể nào còn rung lên điệu nhạc êm đềm như trong những ngày xưa.

Sự mệt mỏi vây kín tâm tư khiến lúc nào tôi cũng như đang ở vào *thế thủ* trước mọi tình cảm. Cho dù là tình cảm của Quốc, hay của

Trung (một cầu thủ trong đội banh của anh Thành Được tuyển từ Sài Gòn xuống, gặp tôi trong chuyến lưu diễn Bến Tre)... thì phía tôi cũng chỉ là hững hờ lãnh đạm.

Trong đoàn hát, thái độ lặng lẽ của tôi đã bị coi rằng kiêu ngạo quá. Chỉ Yên Trang là vẫn tạo được chút nào thân thiết cho tôi. Anh tốt bụng, thông minh, kiến thức rộng, nhưng cái khuynh hướng sống nhuốm màu triết lý Cộng Sản, với tôi, thật là hoàn toàn xa lạ. Nên, dù quý mến anh thẳng thắn không kiêng dè dư luận, thì tôi vẫn biết rằng một tình cảm xứng hợp là điều *không bao giờ* có thể xảy ra giữa anh và tôi (như cái ý gán ghép của thiên hạ chung quanh).

□

Sài Gòn, thứ Sáu ngày 18/3/1977.

Suốt một tuần lễ quay cuồng trí óc theo một việc làm hiểm nguy của cô em họ. Tuy nhiên có một điểm nhỏ dễ thương trong tuần lễ này là Yên Trang thường ghé nhà mẹ tôi thật sớm để mời tôi đi uống *café*. Qua nhiều câu chuyện băng quơ, cảm nhận nơi anh sự tin tưởng quý mến nào đó.

Tôi vẫn không hiểu được anh. Đôi mắt lạnh lẽo đối nghịch với cái cười phóng khoáng, với tôi vẫn chỉ là những mâu thuẫn khó hiểu.

Lắm lúc nghĩ, có lẽ là tôi *không có khuynh hướng muốn tìm hiểu* anh, nên sự việc xoay chiều như thế chẳng?

□

Sài Gòn, thứ Bảy 19/3/1977

(Hôm nay sinh nhật Nguyễn).

Cả một ngày đi đưa đám hai người nhạc sĩ Tân Nhạc đoàn Thanh Minh từ trần trong cuộc đặt mìn tại một đêm hát tuần lễ trước. Sau đó là cuộc rượu giữa cả đám nhạc sĩ chúng tôi (anh Thanh *guitariste*, anh Vui *sax-ténor*, anh Quỳnh *trompette*, anh Tảo, chú Dennis *pianiste* và tôi).

Có một lúc sao thật ngẩn ngơ khi nghe hai anh Vui và Quỳnh nhắc lại anh Ngọc với những ngày làm việc chung ở Nha Trang-Dalat. (Ôi ! Những ngày tuyệt đẹp!)

Cũng một lúc, khi anh Vui hỏi về anh Ngọc, thì tôi cười:

“Xưa rồi anh ạ! ‘Chàng’ đã xa như dĩ vãng rồi!”

Anh Vui gật đầu:

“Em có cái dễ thương rằng mỗi lần đi uống rượu với bọn anh, em hay tô lại vành son cho đẹp. Vậy mà có những lúc em chẳng chịu làm đẹp chút nào cả.”

Tôi ngạc nhiên. Anh giải thích:

“Đó là những lúc em cứ hay ghép mình với anh Ngọc. Trên nhiều mặt, Ngọc đâu có xứng với em.”

(Sao nghe thật xót xa cho anh.)

Buổi chiều lành lạnh buồn buồn. Trở về nhà ngủ rồi thức dậy trong bản nhạc *Fantaisie Impromptu Do# mineur* của Chopin, đưa em nào đang dạo dưới lầu, lòng chỉ thêm náo nức.

Càng lúc càng đi xa hơn với vùng kỷ niệm cũ, nhưng càng lúc lại càng nghe tuyệt vọng vì kỷ niệm những ngày tháng năm xưa.

Năm xưa tôi đã yêu anh xiết bao, và ngày nay cái tình ấy lại chính là những dằn xé đau đớn nhất cho trái tim nhạy cảm. Lắm khi thật ngỡ ngàng mà nghĩ rằng *chỉ mới hai năm thôi sao* chúng tôi vẫn còn là của nhau trên cùng một sân khấu.

Đêm nay 19/3, hai năm tròn kể từ buổi 19/3/1975, mọi thứ đều nát tan theo bước chân xâm chiếm của quân Cộng Sản Bắc Việt dẫm lên Dalat. Hai năm, mọi vũ trường đều ngưng tiếng nhạc. Hai năm tròn, tiếng *violon* của tôi mãi mãi mất đi rồi một khách tri âm!

Nhiều đêm ngồi trong ban nhạc Sài Gòn I ngẫm lại những ngày tháng cũ mà nghe buồn rữ. Cuộc đời thôi đã hết kể từ buổi 19/3 năm 1975. Cũng không còn người đàn ông nào có đủ khả năng đưa tiếng đàn tôi lên cao, đúng như lời tiên đoán kiêu ngạo của anh dạo trước.

*Ôi! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơn áo chẳng no lành,
Há vì đời không ai mắt xanh.*

Nhiều đêm tĩnh lặng nằm ngắm ánh trăng suông chiếu qua cửa sổ, soi rõ nổi cô đơn của định mệnh mình, tôi đã tự hỏi, trong cuộc đời 26 năm, có phải khoảng thời gian 8 tháng ngắn ngủi đi vào đời anh, tôi mới thực sự biết thế nào là *hạnh phúc*? Và thứ hạnh phúc đó, phải chăng *trên hết được khởi đi* từ nguồn Âm Nhạc với anh?

[]

Sài Gòn, thứ Hai 21/3/1977

Ban đêm nghỉ hát, đi uống *café* với bạn bè, ngồi nghe Tám Lai (một nhạc sĩ đáng dập mập mạp) đàn *piano*, sao lòng rữ buồn không ít. Suối đời, tôi vẫn còn bị ám ảnh bởi cái dáng khinh khoát của anh khi nghiêng mình trước hàng phím trắng. (Có lẽ một lúc nào, anh cũng đã nhớ thương tiếng *violon* trầm uất của tôi?)

Dạo sau này, ghi nhận một điều là hay nghĩ ngợi đến những ngày tháng cũ, nhưng không phải những tìm biết mới lạ của *'hiện tại anh'* mà là những kỷ niệm cũ càng của *'quá khứ chúng tôi'*.

Tôi không biết gì về cuộc sống "*bây giờ*" của anh ngoài những gì từ lâu đã biết, lại càng không biết gì về gia đình và tâm tình riêng anh. Có lẽ anh đã hết yêu tôi, đã quên tôi hẳn theo với cuộc sống gia đình trên Dalat? Nhưng còn tôi thì những tháng ngày ở Duy Tân lại là tất cả những kỷ niệm triu mến cho tôi tìm về những khi đắm hồn trong tuyệt vọng, buông xuôi.

Một ngày kia lưu diễn đến thành phố mù sương ấy, tôi không biết mình sẽ ra sao? Trong cuộc tình ngắn ngủi, tôi đã "mất" rất nhiều, nhưng thật thì tôi cũng đã "được" rất nhiều trong "*tình yêu của anh*" và "*tình yêu cho anh*".

Đã gần nửa cuộc đời, tôi mới hiểu và sống thế nào một tình yêu tuyệt mỹ. Và gần nửa đời người mới bắt gặp đúng *Người-Tình-Ấm-Nhạc-trộn-ven* thể hiện qua người đàn ông dịu dàng xuất hiện trong đời tôi 8 tháng mà cảm bằng như cả một thiên thu.

Đêm đi làm về khuya, gió nhiều, se sắt.

□